



Братя Грим
Старото куче

Живял някога един селянин, който имал вярно куче. Наричали го Султан. Ала кучето остаряло, изпадали му зъбите и вече не можело да пази къщата и добитъка както преди.

Една сутрин селянинът казал на жена си:

– Утре ще убия кучето, не го бива за нищо.

На жената ѝ дожаляло за старото куче и казала:

– Защо ще го убиваш? Толкова години ни служи вярно. Защо да не му даваме по някой зальк, та и то да прекара добре старините си?

– Какво говориш? – извикал селянинът. – То вече няма зъби и никой крадец няма да се изплаши от него. Когато беше добър пазач, получаваше хубава храна. Сега само ще ни бъде в тежест.

В това време бедното куче лежало на слънце, недалеч от своите стопани, и чуло какво си говорят. Натъжило се много, като разбрало, че на другия ден ще трябва да се прости с живота си. Вечерта кучето отишло в гората и намерило своя стар приятел Кумчо Вълчо.

– Какво те носи насам, приятелю? – попитал вълкът.

– Беда, голяма беда ме сполетя, Вълчо. Дълги години служих предано на господарите си. Но сега, когато остарях и не мога да ги пазя от крадците, те искат да ме убият... Дошъл съм при теб за съвет. Каж ми какво да правя, за да се спася.

– Не бой се, приятелю – рекъл вълкът. – Аз ще те науча какво да направиш, за да вразумиш стопаните си. Утре те ще отидат на полето, ще вземат и детето си. Ще го оставят да спи на сянка под някое дърво. Ти ще легнеш до него и ще се престориш, че го пазиш. Тогава аз ще изляза от гората, ще грабна детето от люлката и ще хукна да бягам, а ти ще се втурнеш след мен. Аз ще се престоря, че съм се уплашил, ще изпусна детето, а ти ще го вземеш и ще го занесеш на господарите си. Ще видиш колко ще ти бъдат признателни и ще те гледат на старини по-добре отпреди.

Както казал вълкът, така и направили.

На другия ден селянинът и жена му отишли на полето. Оставили детето да спи на сянка под едно дърво, а кучето легнало до детето и се престорило, че го пази.

Не минало много време, вълкът дошъл и грабнал детето. Селянинът извикал, ала вълкът хукнал към гората. Тогава старото куче го настигнало и спасило детето. Занесло го при своите господари. Селянинът се зарадвал, погалил кучето по гърба и казал:

– Жив да си, стари ми приятелю! Какъв грях щях да сторя, ако те бях убил! Отсега нататък ще живееш при нас охолно и спокойно до края

на живота си.

После селянинът рекъл на жена си:

– Тази вечер ще сготвиш каша на стария Султан, за да я гълта, без да я дъвче. Ще му направиш и мека постеля. Ще го гледаме като наше дете.

И наистина оттогава кучето заживяло още по-добре, отколкото на младини.

Един ден дошъл вълкът и казал на кучето:

– Много добре прекарваш старините си. Дължиш го на мен и затова ще трябва да ми направиш една услуга. Ще се престориш, че не виждаш с едното око, и ще ме оставиш да грабна някоя тлъста овчица от стадото на твоя стопанин.

– Не – отговорило старото куче, – не мога да направя това. Винаги съм служило вярно на своя господар и така ще бъде до края на живота ми.

– Лошо ми се отблагодаряваш – казал вълкът. – Ако не ми помогнеш, ще остана гладен – в днешно време не се краде лесно.

– Не разчитай на мен, Вълчо. Казах ти и отново ти повтарям – ще служа вярно на господаря си докрай.

Вълкът помислил, че кучето се шегува, и още същата вечер се промъкнал в кошарата на селянина. Ала то го усетило и излаяло. Селянинът изскочил навън, грабнал една тояга и здраво наложил неканения гост. Вълкът едва успял да се измъкне. Но като прескочил плета, извикал на кучето:

– Постъпи зле с мен, неблагодарнико! Но помни, че ще си изпатиш!

На другия ден вълкът изпратил глигана при старото куче.

– Слушай, стари приятелю – рекъл глиганът. – Кумчо Вълчо ме изпрати да те поканя да дойдеш в гората, за да си премерите силите и смелостта. Който се окаже по-силен и по-смел, ще разполага с живота на другия и ще направи с него каквото си иска.

– Добре – отговорило кучето, – кажи на вълка да ме чака в гората. Ще дойда още днес.

Дълго мислило кучето как да надхитри вълка и накрая измислило. Отишло при един котарак, който имал три крака и дълга бяла опашка.

– Ела с мен да уплашим вълка – казало кучето.

– Как ще го уплашим? Той е по-силен от нас!

– Ще го надхитрим – отговорило кучето. – Сега той ни чака край гората. Като наближим, ти, както куцаш, ще започнеш да се навеждаш и да размахваш опашката си. Аз ще вървя до теб, така че да изглежда, че

аз я размахвам, отдалеч ще прилича на сабя.

Котаракът се съгласил и двамата тръгнали към гората. Скоро вълкът и глиганът ги съгледали. Котаракът се навеждал и размахвал нагоре опашката си, а старото куче вървяло до него.

– Олеле! – извикал вълкът. – Кучето размахва сабя! Отиде ми животецът!

– А другарят му събира камъни, за да ни замеря! – провикнал се глиганът.

Вълкът и глиганът се изплашили и хукнали да бягат. Бягали, бягали, докато накрая глиганът се скрил в хресталака, а вълкът се покатерил на едно дърво.

Кучето и котаракът навлезли в гората и много се почудили, като не видели Кумчо Вълчо и глигана.

Ала ушите на глигана замърдали в хресталака, котаракът помислил, че е мишка, и здраво захапал ухото на глигана.

Глиганът изквичал, хукнал да бяга и извикал:

– Виновникът се крие горе на дървото!

Кучето и котаракът погледнали нагоре.

– Е, Вълчо, защо си се качил на дървото? От нас ли те е страх? Хайде, слез долу. Нека да забравим нашите разправии и да заживеем отново в мир и сговор.

– Признавам, че се изплаших, стари приятелю – отговорил вълкът. – Ти си по-силен и по-смел от мен. Можеш да разполагаш с живота ми. Но сега разбрах, че няма да ми сториш нищо лошо, и затова ще слеза. Ще заживеем отново в мир и сговор. Искам да ми бъдеш верен приятел.

– Ще ти бъда, Вълчо – рекло кучето. – Но и ти не трябва да ме караш да изменям на господаря си. Трябва да бъдем приятели за добро, а не за лошо на другите.

Старото куче и вълкът заживели отново като стари приятели.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2551>]